

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **L. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2017, č.j. KrÚ 53198/2017/ODSH/11,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci:

1. Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku zamítl podle ust. § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Chrudim (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 1. 2017, č.j. CR 004658/2017 ODP/Kp a uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalobce byl tímto uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

Shodu s prvopisem potvrzuje

některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čehož se měl dopustit tím, že dne 14. 4. 2016 v době okolo 12:37 hodin jako řidič motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky vozidla XXX XXXX v obci Proseč, ulice Pasecká, ve výjezdu z první zatáčky ve směru od obce Paseky, jel po komunikaci rychlostí 71 km/h, čímž překročil v tomto místě nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h nejméně o 18 km/h (po odečtení přípustné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h); výše popsaným jednáním tak porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena podle ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a podle ust. § 11, § 12 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) pokuta ve výši 2 000 Kč. Dále mu byla na základě ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce napadl žalované rozhodnutí rozsáhlou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Žaloba:

2. Žalobní bod směřující proti výši uložené pokuty.
3. Předně žalobce namítá údajné porušení zákazu dvojího přičítání, které spatřuje v tom, že správní orgány hodnotily jako přitěžující okolnost závažnost překročení rychlostního limitu, ačkoliv tato obecná závažnost již byla zákonodárcem zohledněna při stanovení druhu sankce a rozpětí sankční sazby. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, č.j. 46 A 119/2013-42. Obdobně žalobce za porušení dvojího přičítání považuje uvedenou úvahu správních orgánů, kdy konkrétní závažnost porušení právního předpisu byla vyhodnocena jako vážná v důsledku konání nikoliv opomenutí na místě veřejně přístupném, tedy na pozemní komunikaci. Dle žalobce nemohla být pokuta vyměřena zákonně, neboť závěr o konkrétní formě zavinění nebyl dostatečně odůvodněn. Dále žalobce namítá, že při stanovení výše pokuty přihlédl správní orgán nezákonně k přestupkům starším více jak 3 roky, ačkoliv byly zahlazeny. Naproti tomu nebyla zohledněna zákonná kritéria pro výměru pokuty podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, která žalobce příkladmo uvádí - postižení žalobce za týž skutek v disciplinárním řízení, následek přestupku, pohnutky žalobce, osoba a majetkové poměry žalobce, okolnosti přestupku, tj. čas, místo, absence chodců, minimální hustota provozu, kvalita pozemní komunikace a technologická úroveň vozidla a řidičské zkušenosti žalobce - a které považuje za polehčující okolnosti, přičemž se jich výslovně dovolával v odvolacím řízení.
4. Žalobce má rovněž za to, že při stanovení výše pokuty měla být zohledněna délka správního řízení a rozhodovací správní praxe v obdobných případech, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 11. 2011, č.j. 11 Kse 21/2009-84 a dále na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541. Žalobce proto shrnuje, že není zřejmé, na základě kterých kritérií a jejich vyhodnocení byla uložena pokuta právě ve výši 2 000 Kč. K tomu ještě odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, č.j. 4 As 64/2005-63.
5. Dále žalobce považuje za nepřipustné doplňující úvahy žalovaného v jeho rozhodnutí ve vztahu k výměře pokuty, kdy uvedl, že došlo k překročení rychlosti v husté zástavbě, na výjezdu ze zatáčky apod., neboť má za to, že tím došlo k porušení zákazu *reformatio in peius*. Žalobce proto tvrdí, že došlo k nezákonné změně rozhodnutí změnou jeho odůvodnění. Z uvedeného žalobce dovozuje rovněž nepřezkoumatelnost žalovaného

rozhodnutí pro nesrozumitelnost, neboť má zato, že žalovaný v uvedeném směru rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil, ačkoliv tato změna provedená v odůvodnění neodpovídá vyslovenému potvrzujícímu výroku. V tomto ohledu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2007, č.j. 3 As 60/2006-46.

6. Žalobní bod prekluze projednání přestupku.
7. Dále žalobce uplatnil námitku prekluze projednání přestupku, neboť k přestupku mělo dojít dne 14. 4. 2016 a dle žalobce bylo možno tento přestupek projednat ve lhůtě do 14. 4. 2017. Jako důvod tohoto tvrzení uvádí žalobce novelizaci zákona o přestupcích provedenou zák. č. 204/2015 Sb., která měla tzv. sdílenou účinnost, celkově však nabyla účinnosti dle žalobce až nabytím účinnosti celého právního předpisu. Podle žalobce proto aplikace ust. § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zák. č. 204/2015 Sb., které zakotvilo přerušení běhu prekluzivní lhůty podle § 20 odst. 2, 3, je vázána na účinnost přechodného ustanovení dle článku II. novely, tedy rozhodným okamžikem pro jeho aplikaci je den 1. 10. 2016. Proto dle žalobce měla být hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek pro žalobce méně příznivá aplikována až na přestupky spáchané od 1. 10. 2016, zatímco na přestupky spáchané do 30. 9. 2016 měla být aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek před účinností uvedené novely. Žalobce odkázal na srovnatelný názor, který zastával Krajský úřad Jihomoravského kraje v metodickém pokynu ze dne 21. 9. 2016, č.j. JMK 142349/2016 a stejně tak odkázal na rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 30. 8. 2017, č.j. JMK 125139/2017, podle kterého dospěl uvedený správní orgán k tomu, že přestupek, resp. možnost jeho projednání, byla prekludována, když přestupek, resp. jednání, které by přestupek zakládalo, bylo spácháno dne 8. 10. 2015, tedy přestupek bylo v odkazované věci nutné projednat nejpozději 8.10.2016.
8. Ostatní žalobní námitky.
9. Žalobce uplatnil námitky, které sám v žalobě označil jako „ostatní námitky“ a mezi něž zařadil zejména námitku překvapivého rozhodnutí žalovaného, kterou odůvodnil tím, že žalovaný potvrdil rozhodnutí napadené odvoláním přes skutečnost, že původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a zavázal správní orgán I. stupně k určitému postupu, čímž se ovšem tento správní orgán I. stupně dle žalobce neřídil. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 6. 2016, č.j. 15 A 4/2014-49. Konkrétně se žalobce dožadoval výsledku strážníka městské policie M. S., který provedl měření rychlosti, k čemuž však nedošlo a dále se nezabýval tím, zda bylo měření rychlosti provedeno oprávněně na základě veřejnoprávní smlouvy na úseku určeném Policií České republiky a tím, kdo je vlastníkem rychloměru a formou zavinění. Z uvedených důvodů považuje žalobce rozhodnutí žalovaného za překvapivé a současně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
10. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť se tento správní orgán nezabýval námitkami uplatněnými v prvním odvolání. I přesto, že se jednalo o odvolací námitky, které vypořádal právě žalovaný ve svém prvním zrušujícím rozhodnutí, má žalovaný zato, že se s nimi měl správní orgán I. stupně, který podruhé ve věci rozhodoval, vypořádat podle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Stejně tak žalobce namítá, že se ani žalovaný již nezabýval odvolacími námitkami v prvním odvolacím řízení uplatněnými, když má za to, že tímto zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a

odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 22. 1. 2014, č.j. 59 A 77/2013-26.

11. Dále žalobce namítá, že námitky proti měření rychlosti vypořádal žalovaný na základě návodu k obsluze, který údajně nebyl v rámci ústního jednání proveden jako důkaz, neboť v té době nebyl obsahem správního spisu. K této argumentaci odkázal žalobce na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2016, č.j. 7 As 27/2016-31.
12. Nadto žalobce sporuje, že nemohlo dojít k tzv. slip efektu či k jiné vadě měření, neboť rychloměr je certifikován a ověřován při zkouškách, při nichž jsou laboratorní podmínky. Dle žalobce pak, je-li měřeno při vyšší než doporučené vzdálenosti, je prakticky vyloučeno, aby nedošlo k odrazu laserového paprsku. Žalobce má za to, že mělo být doplněno dokazování, aby bylo zjištěno: „*zda u použitého rychloměru ke slip effectu dojít mohlo či nemohlo, případně na kolik je to pravděpodobné.*“ Žalobce má za to, že samo o sobě vnáší pochybnosti do věrohodnosti měření to, že odkázal na zahraniční testy laserových rychloměrů, zejména na dokument BBC, který správní orgány jako důkaz neprovedly. Tvrdí, že úvahy správního orgánu o tom, že použitý rychloměr je „*dokonalé zařízení, které v případě vady měření vůbec neprovede*“, jsou nepodložené a odkázal na rozsudek NSS ze dne 1. 2. 2017, č.j. 9 As 102/2016-50, podle kterého fungování měřícího laserového přístroje není notorií.
13. Žalobce odmítá postup žalovaného, který odkázal na vyjádření Českého metrologického institutu v jiné věci, z něhož vyplývá, že ke slip efektu může dojít pouze při měření z boku. Žalobce se přitom s tímto podkladem pro vydání rozhodnutí nemohl seznámit a nemohl se k němu řádně vyjádřit. Žalobce dále trvá na tom, že z boku měřeno bylo, neboť strážníci samozřejmě nemohli stát přímo před vozidlem. Žalovaný sám sebe přitom údajně popírá, neboť sám vyloučil měření pod nulovým úhlem.
14. Dále žalobce tvrdí, že se správní orgány nezabývaly tím, zda nebyly v případě žalobce okolnosti, které by vylučovaly naplnění materiální stránky správního deliktu.
15. Dále žalobce namítal, že se na měření rychlosti nepřípustným způsobem podílela společnost LAVET s.r.o., která měla proškolit strážníka na měření rychlosti, nechala ověřit rychloměr a městu Skuteč jej prodala a také jej servisuje. Tato otázka dle žalobce nebyla správními orgány vůbec řešena. Žalobce rovněž namítal, že při měření rychlosti se na místě nacházela soukromá osoba v oranžové reflexní vestě. Tato námitka však zůstala opomenuta. To způsobuje nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů žalovaného rozhodnutí.
16. Žalobce namítal, že správní orgány překročily svou pravomoc ve vztahu k úhradě nákladů řízení a k úhradě pokuty, neboť je toho názoru, že platby může provést libovolným způsobem dle ust. § 163 odst. 3 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, tedy i hotovostně na pokladnu úřadu.
17. Dále má žalobce za to, že žalovaný nezabýval podmínkami měření rychlosti podle § 79a zákona o silničním provozu, neboť neřešil účel měření, tedy zda bylo provedeno měření v součinnosti s Policií České republiky, na úseku určeném Policií České republiky, což opět považuje za důvody pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Ještě dodal, že nebylo zjištěno, zda bylo prováděno měření oprávněným subjektem a zda byla obecní policie oprávněna měřit rychlost právě na území Obce Proseč, která svoji obecní policii nemá.

18. Dále žalobce rovněž namítal, že dané místo, kde došlo k měření rychlosti, nebylo označeno příslušnými dopravními značkami, tj. značkou „měření rychlosti“ (č. IP 31a), která označuje začátek úseku měření rychlosti jízdy obecní policií a značku konec měření rychlosti (č. IP 31b), která označuje konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií. Povinnost takového označení odvozuje z ust. § 79a silničního zákona, podle kterého smí být účelem měření pouze zvyšování bezpečnosti a rovněž z existence těchto značek v předmětné vyhlášce. Žalobce tvrdí, že právě pouze viditelné měření je způsobilé dosáhnout účelu zvýšení bezpečnosti, nikoliv tzv. „zabukaření“. Cílem uvedeného „zabukaření“ není prevence, nýbrž represe. Žalobce má proto za to, že se jednalo o postup *ultra vires*. Podle žalobce je totiž jediný legitimní způsob měření rychlosti jasně definován, neboť se nejedná o zdroj příjmů obce, nýbrž o nástroj o zvýšení bezpečnosti provozu tedy prevence. Protože se jednalo o důkaz získaný v rozporu s právním předpisem, je třeba jeho použitelnost odmítnout. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2009, č.j. 1 Afs 60/2009-119.
19. Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně pochybil, když jej před vydáním rozhodnutí I. stupně nevyrozuměl o tom, že bylo upřesněno místo přestupku o údaj „*za první zatáčkou*“, a to přesto, že žalovaný v prvním zrušujícím rozhodnutí právě vytkl správnímu orgánu I. stupně nedostatečnou specifikaci místa přestupku. Žalobce tvrdí, že tímto byl zkrácen na možnosti se proti takovému postupu bránit.
20. Pokud jde o zavinění, dle žalobce jsou uvedené úvahy v odůvodnění rozhodnutí žalovaného nedostatečné, jednalo se pouze o parafráze, legální definice vědomé a nevědomé nedbalosti, přičemž forma zavinění není výslovně uvedena.
21. Žalobce rovněž považuje obě rozhodnutí za nepřezkoumatelná z toho důvodu, že není zřejmé, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány použily při rozhodování. Dle žalobce tak není zřejmé, zda bylo postupováno v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích a v souladu s článkem 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, tedy jestli nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces, neboť nebylo hodnoceno, zda novější právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání údajného přestupku, není pro žalobce příznivější. Mimo to nabyl v mezidobí účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který kodifikoval správní trestání. Žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2014, č.j. 7 As 34/2013 - 29.
22. Nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů právního zástupce žalobce.
23. Konečně žalobce vyjádřil svůj nesouhlas a rovněž nesouhlas jeho právní zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a učinil návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Výslovně k tomu uvedl, že právnímu zástupci se jedná o to, aby za situace, kdy vystupuje v roce 2017 ve stovkách případů před soudy pro věci správního soudnictví a účastní se osobně jednání zakončených soudními rozhodnutími, nebylo z webu Nejvyššího správního soudu spravovaného veřejnou mocí dohledatelné, kdy a kde advokát v roce 2017 byl. Dle právního zástupce žalobce a dle žalobce samotného publikace rozhodnutí na webu soudu nemá být předmětem úpravy kancelářského spisového řádu soudu, neboť k tomu není zákonný podklad.

Vyjádření žalovaného:

24. Žalovaný odmítl důvodnost veškerých žalobních bodů, přičemž zdůraznil, že pokuta byla řádně odůvodněna a zejména, že žalobce překročil v místě nejvyšší dovolenou rychlost o 18 km/h, což nelze považovat za mírné překročení rychlosti, právě naopak, chyběly pouhé 2 km/h k tomu, aby bylo jednání zmíněného posouzeno jako závažnější překročení rychlosti a kvalifikováno jako přestupek podle ust. §125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Rovněž žalovaný zdůraznil, že jako přitěžující okolnost byla žalovaným zhodnocena ta skutečnost, že došlo k výraznému překročení rychlosti v místě s hustou zástavbou a v zatáčce, v níž vozidlo žalobce vysoká rychlost doslova „vynesla“. Dále se zejména vyjádřil k námitce prekluze projednání přestupku, když zdůraznil, že postupoval v souladu s metodikou, a to metodickou pomůckou k zákonu č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zák. č. 269/1994 Sb., o rejstříku trestů, ve znění pozdějších předpisů a některé další zákony. Stejně tak byl postup žalovaného v souladu i s další metodickou pomůckou, Metodikou Ministerstva vnitra – novela zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, provedená zákonem č. 204/2015 Sb. Z uvedené metodiky je přitom jednoznačné, že od 1. 10. 2015 je ust. § 20 zákona o přestupcích doplněno o druhý a třetí odstavec, přičemž účinnost se odvozuje od článku I. bodu 6 této novely.

Posouzení věci krajským soudem:

25. Krajský soud po zjištění, že byla žaloba podána oprávněnou osobou (§ 65 s.ř.s.), v zákonem k tomu stanovené lhůtě (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) a po zjištění, že se jedná o přípustnou žalobu (§ 68 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. Podle právního a skutkového stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.) a po veřejném projednání věci, k němuž se právní zástupce žalobce ani žalobce bez omluvy a bez žádosti o odročení nedostavil, ačkoliv trval na veřejném projednání věci, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí. Smyslem soudního přezkumu přitom není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale judikuje Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130; rozsudky NNS jsou dostupné na www.nssoud.cz). Dále platí, že obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). V daném případě přitom žalobce zahrtil žalobu řadou námitek zjevně účelově uváděných, jak objasněno níže. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a

hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13). Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13/ za podmínek tomu přiměřeného kontextu. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68: *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

27. Na nezbytný rozsah zjišťování skutkového stavu správním orgánem je přitom třeba aplikovat klíčové ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého, nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (zásady zákonnosti).

Obsah správního spisu:

28. Z obsahu správního spisu zjistil krajský soud následující pro rozhodnutí soudu ve věci podstatné skutečnosti. Dne 15. 4. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení přestupku vyhotovené Městskou policií Skuteč dne 14. 4. 2016 a dále úřední záznam z téhož dne. Podle těchto listin se žalobce dne 14. 4. 2016 shora uvedeného času a na shora uvedeném místě dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f bod 4 zákona o silničním provozu, když mu byla naměřena rychlost vozidla 68 km/h (po odečtu zákonem stanovené tolerance 3 km/h), přičemž žalobce na místě nesouhlasil s vyřešením věci v blokovém řízení a žádal projednání věci ve správním řízení. Ve správním spise je založeno rovněž oznámení přestupku, které bylo sepsáno na místě samém dne 14. 4. 2016 a v němž je uvedeno, že žalobce jako přestupce odmítl toto oznámení podepsat. Součástí správního spisu je rovněž fotodokumentace řidiče se shora uvedeným vozidlem, kde je kontrolován hlídkou městské policie. Jiná osoba zde přítomna není. Podle záznamu o dopravním přestupku, který obsahuje fotografii z měřicího zařízení, bylo vozidlo změřeno v obci Proseč směrem na Paseky na vzdálenost 142 m a byla mu naměřena rychlost 71 km/h při limitu rychlosti 50 km/h. Na fotografii je přitom zachyceno vozidlo, které je částečně umístěno v obou jízdnicích pruzích, přičemž se vyskytuje bezprostředně za pravotočivou zatáčkou. Ve správním spise je založeno potvrzení pro strážníka M. S.,

strážníka Městské policie Skuteč, o tom, že absolvoval školení operátora laserového měřiče rychlosti PROLASER III včetně dokumentačního zařízení PL-DOK II. Toto potvrzení je vydáno společností LAVET s.r.o. Z úředního záznamu, jak již uvedeno shora, vyplývá, že na místě zasahovala hlídka Městské policie Skuteč ve složení podprap. R. S., prap. J. V. a nastržm. M. S. Pokud jde o použitý rychloměr, pak je ve správním spise založen ověřovací list k rychloměru, výrobní číslo: 8012-OL-70120-15 ze dne 22. 4. 2015. Tento ověřovací list byl vydán Českým metrologickým institutem. Ve vztahu k úseku měření je třeba uvést, že je ve správním spise založeno vyjádření k měření rychlosti vozidel Městskou policií Skuteč, které vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Územní odbor Chrudim, dopravní inspektorát dne 10. 4. 2015, kde mezi určenými úseky k měření je uvedena Obec Proseč, silnice II/357, směr Paseky, a to v obou směrech jízdy. Z evidenční karty řidiče založené rovněž ve správním spise vyplývá, že žalobce má zaevidováno celkem 5 záznamů přestupků, a to 3 z roku 2012, 1 z roku 2014 a 1 z roku 2015. Evidenční kartou řidiče bylo prokázáno, že žalobce je držitelem platného řidičského oprávnění k danému typu osobního vozidla.

29. Správní orgán I. stupně vydal dne 19. 4. 2016 příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku proti zákonu o silničním provozu, jak uvedeno shora, s právní kvalifikací podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, avšak proti tomuto příkazu podal žalobce odpor. V důsledku toho pak správní orgán I. stupně dne 30. 5. 2016 vydal oznámení o pokračování správního řízení ve věci přestupku, v němž uvedl skutek, pro který byl žalobce se spácháním přestupku obviněn. Žalobce byl v průběhu správního řízení zastoupen obecným zmocněncem Ing. M. J. Dne 27. 6. 2016 se konalo ústní jednání ve věci, k němuž se dostavil obecný zmocněnec žalobce a při němž byl žalobce seznámen s obsahem spisu na čl. 1-17 a rovněž s návodem obsluhy rychloměru. Protokol byl podepsán obecným zmocněncem žalobce. Dne 27. 6. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze shora uvedeného přestupku a uložil mu pokutu 2 000 Kč a rovněž náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že považuje skutek za prokázaný obsahem správního spisu a ve vztahu k uložené sankci zohlednil rovněž to, že v posledních 4 letech měl žalobce dle záznamu celkem 5 přestupků. Zdůraznil přitom, že rozdíl v rychlosti 68 km/h a povolené rychlosti 50 km/h je natolik velký, že obviněný musel uvedený rozdíl zaznamenat a dopustit se přestupkového jednání úmyslně. Ve vztahu k rychloměru uvedl, že se jedná o dokonalé zařízení, že při chybě nebo jiných okolnostech by nebyl záznam o porušení dovolené rychlosti vůbec rychloměrem vyhotoven. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, na jehož základě žalovaný na základě podaného odvolání rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí věci. Žalovaný dospěl k závěru, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelný pro chyby výroku, který nepovažoval za dostatečně konkrétní, a to právě pro vymezení skutku místem „*ul. Pasecká v obci Proseč*“, což považoval za široké vymezení. Naproti tomu tvrzení žalobce, že ulice Pasecká neexistuje v obci Proseč, odmítl s poukazem na mapu obce Proseč. Současně však uvedl, že z popsaného místa spáchání přestupku nelze přezkoumat, kde měření proběhlo a zda byli strážníci Městské policie Skuteč oprávněni v daném místě rychlost měřit. Právě z tohoto důvodu uložil správnímu orgánu I. stupně provedení výslechu zasahujícího strážníka a upřesnění místa spáchání přestupku. Rovněž požadoval ověření okolností předmětného měření a posouzení toho, zda Městská policie Skuteč měla oprávnění v daném místě měření provést. Ve vztahu k zavinění, když bylo ve výroku

rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedeno, že se jednalo o úmyslný přestupek, uložil žalovaný správnímu orgánu I. stupně se formou zavinění opětovně zabývat. Ve vztahu k vyjádření Policie České republiky k měření rychlosti vozidel Městskou policií Skuteč pak uvedl, že nejedná o úplné vyjádření, neboť chybí omezená časová platnost.

30. Po vrácení věci správnímu orgánu I. stupně tento předvolal k podání svědecké výpovědi strážníky Městské policie Skuteč J. V. a R. S. na den 18. 1. 2017, kdy bylo nařízeno ústní jednání ve věci. Do správního spisu bylo založeno opětovně vyjádření k měření rychlosti Městskou policií Skuteč od Policie ČR ze dne 10. 4. 2015, a to včetně 5. strany, z níž vyplývá, že platnost tohoto vyjádření je 1 rok od jejího doručení, tedy od 13. 4. 2015. Ve správním spise je však založeno další stanovisko ve věci určení míst pro měření rychlosti vozidel Městskou policií Skuteč vydané Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje dne 4. 4. 2016, v němž je na období od 10. 4. 2016 do 9. 4. 2017 mezi místy k měření rychlosti vozidel Městskou policií Skuteč uvedena pod bodem 37 právě obec Proseč, silnice II/357.
31. Dne 18. 1. 2017 se konalo ústní jednání, k němuž se dostavil obecný zmocněnec žalobce M. J. a dále svědek J. V., zasahující strážník Městské policie Skuteč. Ten po poučení o následcích křivé výpovědi výslovně uvedl, že si na daný případ pamatuje a že měření bylo provedeno v ulici Pasecká u domu čp. 180, když byl na hlídce společně s M. S. a R. S. Současně uvedl, že před započítím měření byla provedena kontrola dopravního značení, zda není místní úpravou upravena rychlost jinak, než 50 km/h, což je obecně povolená rychlost v obci. Toto ověření bylo provedeno všemi třemi strážníky služebním vozidlem v obou směrech jízdy. Dále výslovně uvedl, že vyrozuměli operačního důstojníka Policie ČR o započítí měření rychlosti na uvedeném místě, konkrétně volal tento svědek J. V., neboť on byl velitelem hlídky. Měřicí zařízení obsluhoval M. S. Měřil výhradně on, svědek zcela vyloučil, že by měřil nebo nějak manipuloval s uvedeným zařízením někdo jiný. Vozidla zastavoval a přestupky s řidiči řešil strážník R. S.. Svědek celou hlídku zajišťoval a kontroloval. Uvedl, že rychlost byla měřena z obou směrů jízdy. K věci žalobce uvedl, že ve vozidle byla spolujezdkyně, vozidlo bylo měřeno na vzdálenost přibližně 150 m a bylo sledováno až do jeho zastavení. Nikdo z něj nevystoupil, nemohlo dojít k záměně. Současně byla provedena fotodokumentace na služební telefon, řidič nesouhlasil s uložením pokuty 1 000 Kč, navrhoval pokutu ve výši 500 Kč. Pokud jde o označení ulice jako ulice Pasecká, to je uvedeno i v mapy.cz. Podle vyjádření Policie ČR se jednalo o místo pod řadovým číslem 37. Pokud šlo o kolegu M. S., ten v současnosti u Městské policie Skuteč již neslouží. Vozidlo bylo při překročení rychlosti *„přesně ve výjezdu z první zatáčky ve směru od Pasek.“* Pokud jde o radar, ten je majetkem Města Skuteč a je trvale přidělen Městské policii Skuteč. Dále uvedl, že před podáním této výpovědi si věc ověřil v úředním záznamu a následně si celou událost vybavil. K dotazu zástupce žalobce uvedl, že M. S., který měření prováděl, rychloměr také k měření nastavil. Současně uvedl, že pokud by měřicí zařízení nebylo v pořádku, hlásilo by na displeji chybové hlášení. Potvrdil, že rozhodující čas spáchání přestupku je čas uvedený v záznamu, tedy 12:37 hodin. Pokud se jednalo o čas na ručně sepsaném oznámení přestupku (12:45 hodin), pak se jednalo o uvedení času sepsání záznamu na místě samém. Dále výslovně uvedl, že: *„Při vyjetí ze zatáčky vozidlo přejelo přes přerušovanou středovou čáru, částečně jelo v protisměru, aniž by bylo zřejmé, že by se vyhýbalo nějaké překážce nebo objíždělo chodce nebo předjíždělo jiné vozidlo.“*

32. Téhož dne byl proveden výslech svědka strážníka R. S., který byl rovněž řádně poučen o následcích křivé výpovědi. I tento svědek potvrdil provedení kontroly umístění dopravního značení na začátku a konci obce a stejně tak i to, že rychlost v daném úseku nebyla regulována jinou dopravní značkou než obecnou úpravou. Stejně tak potvrdil, že před započítím měření rychlosti zatelefonovala hlídka operačnímu důstojníkovi, že se zahajuje měření rychlosti na daném místě, když konkrétně volal J. V. Radar obsluhoval M. S. Vozidlo pomocí zastavovacího terčíku zastavoval přímo tento svědek. Tento svědek také potvrdil, že výše blokové pokuty 1 000 Kč se zdála žalobci vysoká a navrhoval částku 500 Kč s tím, že by s přestupkem souhlasil. Žádné dokumenty na místě samém přestupce nepodepsal. Ve vozidle jela s řidičem spolujezdkyně. Měřeno bylo přibližně na vzdálenost 150 m. Ve vztahu k času měření uvedl, že se jednalo o čas 12: 37 hodin, vlastnoručně dopsal do oznámení přestupku čas 12: 45 hodin, neboť napsal čas, kdy záznam sepisoval. Dále uvedl, že se na stejných místech měří již 3 roky, změna je pouze v tom, zda se v uvedených úsecích uvádí název ulice Pasecká či nikoliv. Ve vztahu k měřicímu zařízení uvedl, že je zakoupeno Městem Skuteč a dáno do užívání Městské policie Skuteč. Rychlost měřil strážník M. S. I tento svědek potvrdil, že vozidlo přešlo středovou přerušovanou čáru, avšak nevypadalo to, že by se něčemu vyhýbalo.
33. V protokolu o ústním jednání je uvedeno seznámení obviněného, za něhož byl přítomen obecný zmocněnec Ing. M. J., s obsahem spisového materiálu č. l. 1-71. Tento nežádal provádění dalšího dokazování s výjimkou výslechu strážníka M. S.
34. Dne 18. 1. 2017 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze shora uvedeného přestupku, přičemž ve výroku rozhodnutí je skutek místně vymezen takto: „*V obci Proseč, ul. Pasecká ve výjezdu z první zatáčky ve směru od Pasek*“. Jak již uvedeno, byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že věc je prokázána obsahem správního spisu, jak již uvedeno shora a ve vztahu k druhu a výši sankce uvedl, že jednání vyhodnotil jako nebezpečné, přičemž sankci uložil v polovině možného zákonného rozpětí (1 500 Kč až 2 500 Kč), neboť měl za to, že postačí k nápravě obviněného a bude mu dostatečným ponaučením. Přihlédl ke všem kritériím podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, to znamená k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a osobě obviněného. Zejména uvedl, že se jednalo o vážné porušení, bylo spácháno konáním nikoliv opomenutím, a co se týče míry zavinění, uvedl, že postačí zavinění z nedbalosti podle ust. § 3 zákona o přestupcích. Výslovně uvedl, že vzhledem k okolnostem případu se obviněný dopustil přestupkového jednání neúmyslně. Dále zdůraznil, že žalobce má znát pravidla silničního provozu, neboť je držitelem řidičského oprávnění. Dále uvedl, že žalobce má v posledních 4 letech 5 záznamů v přestupcích, přičemž pokud by nedošlo k odečtu povolené odchylky, jednalo by se o závažnější přestupek. Ve vztahu k rychloměru setrval správní orgán I. stupně na svém již dříve uvedeném názoru, že rychloměr je natolik dokonalé zařízení, že při chybě nebo jiných okolnostech by nebyl záznam o porušení dovolené rychlosti vůbec rychloměrem vyhotoven. Ve vztahu k svědkovi M. S. uvedl, že výpovědi dvou svědků byly naprosto jasné a průkazné a přestupek je dostatečně prokázán. Mimo to by realizace svědecké výpovědi navrženého svědka přinesla s ohledem na to, že se odstěhoval, neúměrné náklady řízení.
35. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého obecného zmocněnce Ing. M. J. blanketní odvolání, které následně žalobce doplnil, byť toto doplnění bylo

doručeno správnímu orgánu opožděně. Odvolání obsahovalo obdobné námitky jako uvedeny v žaloby. Dále žalobce v odvolání rozvinul svoje pochybnosti o předmětném rychloměru, tvrdil, že žádal strážníky, aby mu použitý rychloměr ukázali, zda není nějak poškozený, to mu však nebylo umožněno. Má za to, že se měřilo rychloměrem, který nebyl řádně ověřen. Žalobce navrhoval provedení důkazů ohledání věci, a to rychloměru a přezkoušení použitého rychloměru a dále svědeckou výpověď pana J. Š., který byl údajně přítomen zásahu strážníků, kdy se na uvedeném rychloměru úřední značky nenacházely. V předložení věci v odvolacím řízení nadřízenému správnímu orgánu označil správní orgán I. stupně vznesené námitky za obstrukční, opožděné a nevěrohodné. Žalovaný odvolání pro nedůvodnost zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, jak již shora uvedeno.

Argumentace krajského soudu:

36. Předně krajský soud konstatuje, že na základě obsahu správního spisu, a to zcela konkrétně zejména na základě oznámení přestupku, záznamu z měřicího zařízení a výpovědi strážníků Městské policie Skuteč má krajský soud za jednoznačně prokázané, že se žalobce dopustil přestupku, jak popsáno a odůvodněno v žalovaném rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, když obě tato rozhodnutí je v rámci soudního přezkumu třeba posuzovat jako jeden celek (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2017, č.j. 6 As 22/2017 – 37; ze dne 22. 7. 2016, č.j. 5 As 254/2015 – 27; ze dne 8. 6. 2017, č.j. 9 As 101/2016 – 62). Tato okolnost, totiž to, že je třeba posuzovat obě rozhodnutí správních orgánů jako jeden celek, je jak uvedeno níže, při vypořádání námitek žalobce, zásadní. O samotném naplnění skutkové podstaty přestupku, a o nejen její formální stránky, ale i materiální stránky není v dané věci prostor pro rozumné pochybnosti. Žalobce byl jako přestupce řádně ztotožněn na místě samém, provedení kontroly dopravního značení bylo prokázáno oběma výpověďmi strážníků městské policie, stejně tak jako ta okolnost, že měření bylo provedeno strážníkem M. S., který, jak je prokázáno shora uvedeným potvrzením, byl k obsluze měřicího zařízení řádně proškolen. To, že byl proškolen výrobcem měřicího zařízení a že toto zařízení tento výrobce prodal městu Skuteč, nemá vliv na použitelnost záznamu měření jako důkazu v přestupkovém řízení. Použitý rychloměr byl řádně ověřen Českým metrologickým institutem, což bylo rovněž prokázáno ověřovacím listem. Všemi těmito listinami byl přítom při jednání před správním orgánem prvního stupně proveden důkaz za přítomnosti zmocněnce žalobce Ing. M. J., tedy bylo postupováno zcela v souladu se zákonem. **Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodným hlediskem byla skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (viz obdobně rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35).** Krajský soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS, „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku“. Jak vyloženo níže, v dané věci žádné rozumné pochybnosti o spáchání přestupku žalobcem nepřetrvávají.
37. K námitce dvojího přičítání, která je ze strany žalobce odůvodněna hned několika okolnostmi, uvádí krajský soud, že tento právní názor s žalobcem nesdílí. Podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, se při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k

závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Jestliže tedy žalobce přihlédl k překročení rychlosti o 18 km/h, pak v souladu s cit. ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích přihlédl k jeho konkrétní závažnosti. Naproti tomu tzv. typová závažnost daného přestupku byla zákonodárcem stanovena tím, že se rozhodl jednání popsané ve skutkové podstatě daného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu (Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h) označit za společensky nebezpečné, tedy protiprávní, tedy že jej na základě společenského konsensu „kriminalizoval.“ V dané věci se přitom jednalo o vysoký stupeň konkrétní závažnosti přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, neboť, jak uvedl správně žalovaný (str. 7 žalovaného rozhodnutí), pouhé 2 km/h chyběly tomu, aby se žalobce dopustil obecně typově závažnějšího přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 9. 2015, č.j. 46 A 119/2013-42, podle kterého: *„Přítěžující či polehčující okolností může být pouze nižší či vyšší intenzita porušení povinnosti ve srovnání s „průměrnou“ intenzitou jednání naplňujícího předmětnou skutkovou podstatu deliktu.“* Zhodnocení žalovaného a správního orgánu I. stupně je s tímto právním názorem ve shodě, neboť míra intenzity porušení povinnosti je právě vyjádřením konkrétní závažnosti daného protiprávního jednání, které je právně kvalifikováno jako přestupek, a jak již uvedeno, překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 18 km/h nelze považovat za průměrné porušení právní povinnosti, nýbrž za porušení velmi významné v rámci zákonem vymezených mantinelů intenzity porušení právní povinnosti. To, že správní orgán I. stupně právně kvalifikoval jednání žalobce jako způsobené konáním na místě veřejně přípustném, nemá na výši sankce žádný vliv. Ta byla dostatečně odůvodněna konkrétními okolnostmi věci, jak již uvedeno, intenzitou, či konkrétní závažností porušení právní povinnosti, místem spáchání (při výjezdu ze zatačky, jak doplnil žalovaný) a osobou pachatele.

38. V této souvislosti žalobce namítal porušení zákazu dvojího přičítání v důsledku zohlednění záznamů žalobce o přestupcích starších tří let. Je pravdou, že správní orgán I. stupně a stejně tak žalovaný správní orgán k těmto předchozím přestupkům přihlédly, ovšem přihlédly k nim v rámci zohlednění osoby pachatele, což je plně v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Tedy nelze sdílet názor žalobce o porušení zásady dvojího přičítání, jestliže byla zohledněna přestupková minulost žalobce. Shodně se k dané problematice staví judikatura správních soudů /viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2017, č.j. 5 As 259/2015-33, právní věta III. z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ze dne 3. 5. 2013, č.j. 60 A 1/2013-49: *„Správním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem (§ 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích)“*./.
39. Žalobce dále namítal, že závěr o konkrétní formě zavinění nebyl dostatečně odůvodněn. Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí výslovně uvedl, že žalobce spáchal přestupek z nedbalosti. V odůvodnění svého rozhodnutí pak vyložil (str. 4), že zavinění z nedbalosti, byť ve formě nevědomé nedbalosti, je dostatečnou formou zavinění přestupku

ve smyslu § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, ve spojení s § 3 téhož zákona. Žalovaný pak doplnil v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 8 „V. Odůvodnění sankce“), že přestupek byl zaviněn z nevědomé nedbalosti. Lze přitom souhlasit s žalovaným, že uvedení nedbalostního zavinění bez bližší specifikace ve výroku rozhodnutí je v souladu se zákonem, jak bylo potvrzeno rozsudkem NSS ze dne 22. 2. 2017, č.j. 6 As 303/2016-37. To, že žalobce jednal nedbale, byť nevědomě, ač si svých povinností dodržovat pravidla silničního provozu měl být vědom, vyplývá právě z jeho postavení držitele řidičského oprávnění a účastníka silničního provozu. To ostatně uvedl již správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 4). S ohledem na jednotu obou správních rozhodnutí pak již nebylo třeba tuto nezpochybnitelnou premisu (vědomost držitele řidičského oprávnění ve vztahu k povinnosti dodržovat pravidla silničního provozu) explicitně opakovat v rozhodnutí žalovaného (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25: *„Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“*). Krajský soud má za to, že odůvodnění sankce v dané věci odpovídá požadavkům uvedeným v žalobcem odkazovaném rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2007, č.j. 4 As 64/2005-63, podle kterého: *„Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, která mu zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem, nepřipouštějící rozumné pochybnosti o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.“* Z žalovaného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně je totiž nepochybné, že výše pokuty v polovině zákonné sazby byla důvodná pro významné překročení rychlosti, při němž vjel žalobce při výjezdu ze zatačky částečně do protisměru, jak je prokázáno fotografií z měření rychlosti vozidla, a dále rovněž pro přestupkovou minulost žalobce, který prokázal svoji nedisciplinovanost ve vztahu k dodržování pravidel silničního provozu. Naproti tomu nebyly zjištěny ani žalobcem tvrzeny konkrétní okolnosti jdoucí v jeho prospěch. Pokud se snad žalobce domáhal svých řidičských schopností, tak lze pouze dodat, že právě fotografie z měření svědčí o tom, že při výjezdu ze zatačky naopak svoje vozidlo plně neovládl, neboť se částečně ocitlo v protisměru.

40. Pokud se žalobce domáhal zohlednění délky správního řízení a rozhodovací správní praxe v obdobných případech, když odkazoval na rozsudky NSS, pak se jednalo o nepřipadné odkazy. NSS tak ve věci kárného provinění v rozsudku ze dne 28. 11. 2011, č.j. 11 Kse 21/2009-84, uvedl: *„Rovněž délka kárného řízení je relevantním kritériem při zvažování výše uloženého trestu, jelikož již samotná existence kárného řízení negativně zasahuje právní sféru obviněného.“* Ve věci přestupku nelze obdobným způsobem dovodit, že se samotné správní řízení negativně projevilo v jeho právní sféře, v ní se projevilo až pravomocné rozhodnutí o přestupku, neboť do právní moci rozhodnutí platí zásada presumpce neviny. Zejména se však v odkazovém případě jednalo o téměř tři roky trvající kárné řízení, zatímco přestupek žalobce byl spáchán 14. 4. 2016 a rozhodnutí žalovaného (druhé v téže věci) bylo vydáno dne 1. 8. 2017, tedy jednalo se o nesrovnatelnou délku řízení. Nelze přitom v dané věci hovořit o nedůvodných průtahích na straně správního orgánu, žalobce sám ani takové námitky nevzněl, již proto na věc nedopadá v odkazovaném rozsudku NSS citovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 5. 10. 2004, sp. zn. III. ÚS 75/04, který zdůraznil právě negativní vliv neopodstatněných průtahů: *„V posuzované věci, vycházející z principu presumpce neviny*

(čl. 40 odst. 2 Listiny), v návaznosti na řečené nutno přihlédnout k tomu, že každá trestně stíhaná osoba je vystavena nejen psychickému tlaku specializovaných orgánů veřejné moci, nýbrž že trestní řízení samo o sobě může mít (a začasť také má) výrazné negativní dopady do osobní, pracovní (materiální) a rodinné sféry obviněného. Zbytečné, ničím neopodstatněné průtahy jsou potom způsobily tyto zásady do jeho sociálních vazeb umocnit, a tudíž i jistou měrou přispět k jejich neodčinitelným důsledkům. Takové konečně uváděl i stěžovatel v obsahu odůvodnění své ústavní stížnosti.“

41. Dále žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č.j. 1 Afs 58/2009-541, podle kterého: „Známa a dostupná správní praxe soutěžního úřadu sice sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut, slouží ale jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle, a je tak významným vodítkem bránícím neodůvodněným excesům před správním trestáním.“ V obecné rovině lze souhlasit s názorem žalobce, že je mají být obdobné přestupky postihovány sankcemi vyměřenými v obdobné výši, což odpovídá zásadě zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Krajský soud však opakuje, že je přesvědčen, že uložená sankce plně odpovídala individuálním okolnostem případu a byla řádně odůvodněna, přičemž žalobce, pokud se snad domnívá, že v obdobných případech jsou ukládány nižší pokuty, měl o tom nabídnout žalovanému či soudu důkaz. Žalobce však v tomto ohledu zůstal nečinným.
42. Uvedenou zákonnou povinnost správního orgánu přitom nelze vykládat tak, že žalovaný je povinen uvádět v odůvodnění svého rozhodnutí odkazy na jiná rozhodnutí, v nichž uložil obdobnou výši pokuty za týž přestupek spáchaný za obdobných skutkových okolností.
43. Žalobce se rovněž domáhal zhodnocení zákonných kritérií pro výměru pokuty podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, která považoval za okolnosti polehčující, a to postižení žalobce za týž skutek v disciplinárním řízení, následek přestupku, pohnutky žalobce, osoba a majetkové poměry žalobce, okolnosti přestupku, tj. čas, místo, absence chodců, minimální hustota provozu, kvalita pozemní komunikace a technologická úroveň vozidla a řidičské zkušenosti žalobce. Jednání žalobce se musí posuzovat individuálně s přihlédnutím ke zcela konkrétním okolnostem případu. Této povinnosti dle názoru krajského soudu správní orgány dostály, jednoznačně uvedly okolnosti odůvodňující výši uložené sankce v polovině zákonné sazby (rozpětí zákonné sazby 1500 až 2500 Kč, uloženo 2 000 Kč), tedy okolnosti dle své povahy přitěžující (str. 3 rozhodnutí správního orgánu I. stupně - závažnost překročení rychlosti, osoba pachatele; str. 7 žalovaného rozhodnutí: „IV. Materiální stránka přestupku“ - vysoká rychlost při výjezdu ze zatáčky, kdy obviněný vjel do protisměru; „V. Odůvodnění sankce“ - hustá zástavba, výjezd ze zatáčky, překročení o 18 km/h, přihlédnutí k osobě pachatele dle záznamů o přestupcích v kartě řidiče). Žalobce sám přitom žádné zcela konkrétní okolnosti vztahující se k jeho osobě a k věci, které měly být, avšak nebyly vzaty v potaz, neuvedl. Kritéria uvedená zákonodárcem v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, jsou uvedena demonstrativně, tedy příkladmo, přičemž jsou pro správní orgán interpretačním vodítkem pro stanovení přiměřené sankce. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 22.11.2017 1 As 305/2017 - 32: „Je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 12 odst. 1 o přestupcích jsou demonstrativní, není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak se domáhá

stěžovatel (např. otázkou postižení pro týž skutek v disciplinárním řízení se v případě, že v průběhu správního řízení nevyvstala nutnost tuto otázku zkoumat, zabývat nemusely). Účelem tohoto ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná.“

44. K námitkám směřujícím proti doplňujícím úvahám žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí ve vztahu k výši vyměřené pokuty je na místě zdůraznit, že, jak již shora uvedeno, rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu je v rámci soudního přezkumu třeba posuzovat jako jeden celek (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2017, č.j. 6 As 22/2017 – 37; ze dne 22. 7. 2016, č.j. 5 As 254/2015 – 27; ze dne 8. 6. 2017, č.j. 9 As 101/2016 – 62). Důsledkem aplikace uvedené právní zásady je pak ten závěr soudu, že žalovaný v souladu se zákonem vhodně doplnil úvahy správního orgánu I. stupně úvahami s nimi korespondujícími a nikoliv konkurujícími, proto nebyl důvod ke změně výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nedošlo tak ani k porušení zákazu *reformatio in peius*, jak se mylně domnívá žalobce, neboť rozhodnutí nebylo změněno v jeho neprospěch, právní kvalifikace, druh a výše uložené sankce, tedy části výroku rozhodnutí zasahující do právní sféry žalobce zůstaly totiž beze změny. Konkrétně lze připomenout, že žalovaný na str. 7, 8 žalovaného rozhodnutí pod bodem „V. Odůvodnění sankce“ zdůraznil, že obviněný překročil rychlost v husté zástavbě, při výjezdu ze zatáčky a nejvyšší dovolenou rychlost překročil o 18 km/h. Současně vyjádřil názor, že správnímu orgánu I. stupně za popsání skutkového stavu nic nebránilo v uložení ještě vyšší sankce. Dále žalovaný správně zdůraznil, že se jedná o ohrožovací delikt, tedy že k odpovědnosti není třeba způsobení konkrétního následku (např. dopravní nehody). S těmito úvahami se krajský soud plně ztotožňuje, neboť odpovídají individuálním okolnostem dané věci, které jsou prokázány obsahem správního spisu, konkrétně záznamem z měření, potvrzením o proškolení a ověřovacím listem, úředním záznamem (k použitelnosti úředního záznamu jako důkazu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 6. 2017, č.j. III. ÚS 1319/2017, dostupné na www.nalus.cz) a svědeckými výpověďmi. Žalovaný přitom podtrhl závažnost přestupkového jednání, uvedl konkrétnější okolnosti dokládající závažnost žalobcova protiprávního jednání, avšak od úvah správního orgánu I. stupně se neodklonil, resp. neprezentoval takové úvahy, které by snad odporovaly úvahám předestřeným již správním orgánem I. stupně v odůvodnění jeho rozhodnutí. Ostatně lze odkázat na judikaturu NSS, která obdobné námitky již vyřešila s tím závěrem, že odvolací správní orgán je oprávněn činit ve vztahu k odůvodnění správního orgánu I. stupně jisté korekce bez vlivu na výrok rozhodnutí, přičemž takový postup nezakládá ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí ani porušení zákazu *reformatio in peius*. Jedná se tak např. o rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25: „Ve správním řízení přitom tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Zpravidla tento argument slouží k vysvětlení toho, proč může odvolací či rozkladový orgán nahradit část odůvodnění orgánu prvního stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „argumentační zaškolbrtnutí“ podřízeného správního orgánu v případě, kdy prvostupňové rozhodnutí potvrzuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 – 47).“ Dále, a to i ve vztahu k pojetí zákazu *reformatio in peius*, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017, č.j. 1 As 305/2017 – 32 [28]: „V nyní souzené věci je z rozhodnutí žalovaného zjevné, že postupoval podle § 90 odst. 4 správního řádu. Žalovaný neshledal vady ani ve výroku, ani v odůvodnění napadeného prvostupňového rozhodnutí; jeho odůvodnění pouze argumentačně doplnil, nikoli změnil. Není tedy důvodná námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nesrozumitelnost, neboť z jeho výroku vyplývá, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí

potvrdil, a současně tomuto výroku odpovídá i odůvodnění rozhodnutí (zejména s. 6 rozhodnutí). Stejně tak nemůže být důvodná námitka porušení zákazu reformationis in peius, neboť žalovaný v odvolacím řízení prvostupňové rozhodnutí nijak neměnil, tím spíše v neprospěch stěžovatele. Naopak výši uložené sankce svým rozhodnutím potvrdil. Žalovaný svou argumentací toliko rozhojnil důvody uváděné ve vztahu k výši sankce městským úřadem.“ Krajský soud proto shrnuje, že žalovaný nezatížil svoje rozhodnutí nezákonností, když v jeho odůvodnění doplnil a zdůraznil konkrétní okolnosti závažnosti přestupku, které byly zjevné z obsahu správního spisu.

45. Krajský soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobce o tom, že odpovědnost za přestupek, který byl spáchán dne 14. 4. 1216, zanikla dne 14. 4. 2017. V tomto případě správní orgány správně aplikovaly ustanovení § 20 odst. 2 a odst. 3 zákona o přestupcích, přičemž tyto odstavce zavedl do přestupkového zákona zákon č. 204/2015 Sb., jímž se mimo jiné mění i přestupkový zákon. Podle ust. § 20 odst. 2 zákona o přestupcích ve znění změn obsažených v zákonu č. 204/2015 Sb. Sb., běh lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Podle ust. § 20 odst. 3 zákona téhož zákona změněného zákonem č. 204/2015 Sb., přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, pokud uplynuly od jeho spáchání dva roky.
46. Zmíněným zákonem č. 204/2015 Sb. se tak prodloužila lhůta pro prekluzi odpovědnosti za přestupek z jednoho na dva roky v případě, kdy běh lhůty byl přerušen v důsledku zahájení řízení o přestupku, což platí i na projednávaný případ. V článku II. odst. 3 tohoto zákona je sice uvedeno, že citované ustanovení, tj. § 20 zákona o přestupcích, ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb., se použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, ale žalobce nesprávně vychází z názoru, že článek I. odst. 6 zákona č. 204/2015 Sb., ve kterém jsou uvedeny zmíněné nové odstavce 2 a 3 § 20 zákona o přestupcích, nabyl účinnosti až dnem 1. 10. 2016, přičemž zcela pomíjí tu skutečnost, že v článku XXVI. je účinnost „tohoto zákona“ rozhodná pro aplikaci článku II. odst. 3 zákona č. 204/2015 Sb. a tedy i pro aplikaci výše zmíněných odstavců 2 a 3 nově uvedených v § 20 zákona o přestupcích je rozhodná právní úprava obsahující okamžik nabytí účinnosti nikoliv celého zákona č. 204/2015 Sb., jak se mylně domnívá žalobce, tj. od 1. 10. 2016 (což je první den čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, jak je uvedeno ve zmíněném článku XXVI.), ale rozhodné je datum 1. 10. 2015, jelikož ustanovení článku I. bodů 3 až 8, tedy i článku I. bodu 6, v němž je uvedena právní úprava týkající se přerušování běhu lhůt pro projednání přestupků (§ 20 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích) nabývá účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, jak stanoví článek XXVI. cit. zákona (tímto dnem je 1. 10. 2015). V projednávané věci tak již platí zmíněná dvouletá lhůta pro projednání přestupku, neboť běh lhůty pro zánik odpovědnosti za daný přestupek byl přerušen vydáním příkazu a dvouletá lhůta uplynula až dnem 16. 4. 2018 (14. 4. 2018 byla sobota, takže posledním dnem této dvouleté lhůty byl v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, následující pracovní den, tj. 16. 4. 2018). Pokud by tomu tak nebylo, neupravil by zákonodárce v článku XXVI. výjimku z úpravy týkající se nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb., právě pro daný případ, tj. pro případ nabytí účinnosti právní úpravy týkající se mimo jiné přerušování běhu lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek v souvislosti se zahájením řízení o přestupku a prodloužení jednorocní lhůty na dvouletou v důsledku této

skutečnosti, přičemž tato úprava je uvedena v článku I. bod 6, tedy patří do výjimky ve smyslu ustanovení XXVI. cit. zákona.

47. Pro úplnost krajský soud dodává, že pro posouzení otázky prekluze odpovědnosti za přestupek není závazným metodický pokyn Krajského úřadu Jihomoravského kraje, nýbrž závaznou je platná a účinná právní úprava, která je pramenem práva ve formálním smyslu slova. Ostatně, jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, z aktuálních metodických pokynů lze dovodit toliko právě uvedený právní výklad dotčených zákonných ustanovení.
48. K námitkám žalobce o tom, že správní orgán I. stupně nedodržel pokyn žalovaného obsažený v jeho prvním zrušujícím rozhodnutí, uvádí krajský soud následující. Žalovaný původně zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a uložil mu, aby provedl důkaz svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka. Účelem tohoto pokynu bylo nepochybně objasnění průběhu měření a silniční kontroly. Jak uvedeno shora, správní orgán I. stupně předvolal a vyslechl dva strážníky z počtu tří strážníků městské policie tvořících zasahující hlídku. Obě podané výpovědi po řádném poučení svědků o následcích podání křivé výpovědi jsou konzistentní, vnitřně i vzájemně nerozporné, naopak se potvrzují. Bylo potvrzeno provedení kontroly dopravního značení a nahlášení zahájení měření operačnímu důstojníkovi Policie České republiky, byla zcela vyloučena záměna řidiče, což žalobce ani netvrdil, bylo potvrzeno, že měření, včetně nastavení měřicího zařízení provedl strážník městské police M. S., který byl k tomu řádně proškolen, což bylo prokázáno listinným důkazem - potvrzením o jeho proškolení, bylo potvrzeno, že se jednalo o kalibrované a zapečetěné měřicí zařízení a že měřicí zařízení řádně fungovalo, stejně tak to, že nebylo zjevné, že by se žalobce při výjezdu ze zatáčky, kdy se částečně ocitl v protisměru, něčemu vyhýbal. Za dané důkazní situace byl postup správního orgánu I. stupně plně dostačující, neboť splnil žalovaným požadovaný účel, což jasně vyplynulo z žalovaného rozhodnutí (str. 8 „VI. Pochybnosti o správnosti daného měření rychlosti“), tj. bylo bez důvodných pochybností objasněno zejména to, kdo měření provedl a bylo jednoznačně potvrzeno místo spáchání přestupku, nepřipadný je proto odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 6. 2016, č.j. 15 A 4/2014-49, *podle kterého: „Tím, že žalovaný výrok rozhodnutí ve znění, které dříve shledal nedostačujícím, bez toho, aby sám revidoval názor vyjádření k předchozím zrušujícím rozhodnutím, potvrdil nezákonnost prvostupňového rozhodnutí aprobovat, a sám tak porušil princip právní jistoty a také princip legitimního očekávání, které tvoří jeden ze zákonných principů správního řízení.“*
49. Pokud jde o oprávněnost provedení měření městskou policií, pak již bylo uvedeno, že správní orgán I. stupně doplnil spisový materiál o úplné určení úseků k měření vymezených Policií České republiky ze dne 4. 4. 2016 pro období od 10. 4. 2016 do 9. 4. 2017 (bod 37, viz rovněž porovnání s mapovými podklady, str. 6 žalovaného rozhodnutí), z čehož ve spojení s veřejnoprávní smlouvou uzavřenou mezi městy Proseč a Skuteč dne 1. 7. 2013 a založenou ve správním spise již v době před prvním zrušujícím rozhodnutím žalovaného, jednoznačně vyplynulo oprávnění Městské policie Skuteč k provedení měření v daném místě. K tomu soud uvádí, že uvedené listiny byly v době konání ústního jednání dne 18. 1. 2017 obsahem správního spisu a zmocněnec žalobce s jejich obsahem byl seznámen, tedy z uvedené textace je zřejmé, že těmito listinami byl proveden důkaz (sdělením jejich obsahu listiny v souladu s ust. § 53 odst. 6 správního řádu) a dále byly dle protokolu z ústního jednání v kopiích předány zmocněnci žalobce Ing. M. J. Tedy uvedenými listinami bylo dostatečně prokázáno (obdobně např. rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, č.j. 9 As 274/2016 – 37), že Městská policie Skuteč byla oprávněna provádět měření v

daném úseku, k čemuž je obecně oprávněna podle § 79a zákona o silničním provozu, podle kterého za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Součinnost zasahující hlídky s operačním důstojníkem Policie České republiky, kterému bylo nahlášeno zahájení měření vozidel na daném úseku, byla prokázána oběma svědeckými výpověďmi zasahujících městských strážníků. Tedy dle krajského soudu zde nejsou žádné rozumné pochybnosti o oprávněnosti provedení měření městskou policií Skuteč. To, kdo je vlastníkem rychloměru, vyplynulo z výpovědi obou městských strážníků, je jím město Skuteč a používá je Městská policie Skuteč. Dle názoru krajského soudu je podstatné, že k měření bylo použito kalibrované a platně ověřené měřicí zařízení, jehož ověření provedl a potvrdil Český metrologický institut, tedy k tomu zákonem ustanovená autorita. Žalobcovy námitky v tomto ohledu uplatněné, stejně tak jako námitky o údajné civilní osobě či o poškozených značkách na měřicím zařízení, když se v žalobě již ani konkrétního svědka nedožadoval, jsou spekulativního a účelového charakteru, a proto je třeba je jako nevěrohodné odmítnout. Nadto lze uvést, že kdyby se na místě měření skutečně nacházela jiná civilní osoba, žalobci nic nebránilo v tom, aby takové námitky na místě samém či v řízení před správním orgánem I. stupně uplatnil, to však neučinil. Soud proto uvedené žalobní námitky vyhodnotil jako nevěrohodné.

50. Pokud jde o formu zavinění, k ní se již soud vyjádřil shora, z čehož rovněž vyplynulo, že se otázkou zavinění správní orgány dostatečně nezabývaly.

51. Pokud jde o námitku údajně nevypořádaných odvolacích námitek, na jejichž základě bylo první ve věci vydané rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno, pak taková žalobní námitka proti žalovanému rozhodnutí není důvodná, neboť uvedené námitky byly zkonsumovány zrušujícím rozhodnutím žalovaného. Žalovaný pak na základě dalšího odvolání proti druhému rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci v souladu se zákonem rozhodoval právě o odvolacích námitkách uplatněných v odvolání, které směřovalo proti takovému poslednímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Uvedený výklad plně odpovídá znění ust. § 89 odst. 2 správního řádu, podle kterého se v odvolacím řízení správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, tj. v odvolání, které přímo směřuje proti napadenému rozhodnutí. Proto není případný ani odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 22. 1. 2014, č.j. 59 A 77/2013-26, podle kterého: *„Odmítl-li se žalovaný výslovně zabývat některými odvolacími námitkami s poukazem, že je již zamítl jako nedůvodné nebo neopodstatněné ve svém předchozím zrušujícím rozhodnutí, zatížil své rozhodnutí vadou spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.]“* V odkazované věci se totiž jednalo o odvolací námitky výslovně opakovaně uvedené.

52. Dále žalobce namítal neprovedení důkazu návodem k obsluze. Dle krajského soudu byl skutkový stav věci, tedy spáchání přestupku žalobcem, jednoznačně prokázán, jak již uvedeno shora, přičemž provedení důkazu návodem k obsluze by dle názoru krajského soudu vůbec nebylo třeba. Přesto byl návod k obsluze do správního spisu na CD nosiči založen již před prvním ústním jednáním ve věci, které se konalo dne 27. 6. 2016, tedy je součástí správního spisu. To, že byl obecný zmocněnec žalobce Ing. M. J. s návodem k obsluze měřicího zařízení seznámen, tedy že byl proveden tímto návodem důkaz, je potvrzeno v protokolu z ústního jednání ze dne 27. 6. 2016. Z uvedeného důvodu tak nelze souhlasit s přiléhavostí odkazu žalobce na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2016, č.j. 7 As

27/2016-31, podle kterého: „*Pokud však tento „Návod k obsluze měřicího zařízení“ nebyl jako důkaz vůbec proveden (srov. odst. 9 napadeného rozhodnutí), nemohly správní orgány konstatovat, že tento návod byl dodržen.*“

53. Dále žalobce uplatnil pouze hypotetické námitky, nikoliv konkrétní námitky o vadném měření. Správnost měření přitom byla prokázána svědeckými výpověďmi zasahujících strážníků, záznamem z měření, ověřovacím listem rychloměru a potvrzením o proškolení strážníka, který měření prováděl. Z těchto důkazů, zejména ze záznamu měření, který je privilegovaným důkazem /viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2008, č.j. 7 As 39/2007-66: „*Z povahy věci je však zřejmé, že změřená rychlosti (tedy zachycení průběhu skutkového děje) k tomu příslušnými orgány, má privilegované postavení mezi důkazními prostředky, ovšem za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy.*“/) se nepodávají žádné indicie, které by reálně nasvědčovaly tomu, že by snad měření mělo být provedeno v rozporu s návodem.
54. K námitkám ohledně tzv. slip efektu při měření, krajský soud uvádí, že žalobce nepředložil žádná konkrétní tvrzení o tom, proč by v jeho konkrétním případě mělo ke slip efektu dojít. Naopak výslovně se domáhal toho, aby byla vyloučena možnost slip efektu při provedeném měření či aby byla stanovena jeho pravděpodobnost. Tedy námitky žalobce se nacházejí ryze v hypotetické rovině. Pokud jde o jedinou konkrétní námitku, tou je tvrzení, že údajně bylo měřeno z boku. Tato námitka je však vyvrácena již samotnou fotografií z měření, na níž je zachyceno vozidlo žalobce a z níž je zřejmé, že z boku, tedy přibližně kolmo k silnici, měřeno nebylo. Naproti tomu je samozřejmé, že měření nemohlo být prováděno pod nulovým úhlem, neboť pak by muselo být měřící zařízení umístěno přímo ve vozovce proti příjezdajícímu vozidlu, takový požadavek žalobce je již s ohledem na bezpečnost osob provádějících měření absurdní a nelze se snad ani rozumně domnívat, že by výrobce s právě takovým provedením měření počítal. Vždy se totiž měřící zařízení musí nacházet mimo jízdní pruh, tedy provádění měření se realizuje šikmo k vlastní dráze měřeného vozidla, přičemž podstatná je skutečnost, aby byl zaměřovací terč (záměrný kříž) měřicího zařízení zaměřený na měřené vozidlo, což se v daném případě také stalo.
55. Jak žalovaný správně uvedl („VI. Pochybnosti o správnosti daného měření rychlosti“ str. 9 žalovaného rozhodnutí), návod k obsluze uvedeného měřicího zařízení pochopitelně počítá s měřením v jiném než nulovém úhlu, jak vyplývá ze str. 44 a 45 návodu, kde je pomocí obrázků vysvětlena správná volba stanoviště měření. Naproti tomu návod na žádném místě nepožaduje měření v nulovém úhlu. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce o nedodržení optimální vzdálenosti měření. Měřeno bylo na vzdálenost 142 m, přičemž měřící zařízení je dle návodu určeno pro měření 3 až 450 m, tedy povolený rozsah měření byl dodržen. Měření bylo provedeno řádně, neboť na vozidle, v jeho levé horní přední části, je umístěn střed záměrného kříže. Podstatné přitom je, že výsledek měření byl zaznamenán bez chybového hlášení. V dané věci přitom ani nepřipadá v úvahu a žalobce to ani nenamítal, že by snad došlo k záměně s jiným projíždějícím vozidlem, neboť jiné vozidlo na fotografii zachyceno není a žalobce ani okolnost jiného projíždějícího vozidla neuplatnil. Námitka o laboratorních podmínkách při ověření měřicího zařízení je zcestná, neboť zařízení je určeno pro měření vozidel v dopravě a jako takové bylo k tomu povolanou autoritou certifikováno a ověřeno, právní úpravou stanovené podmínky pro certifikaci a ověření měřicího zařízení jdou nad rámec soudního přezkumu zákonnosti žalovaného rozhodnutí, tedy k jejich posuzování není v tomto řízení soud oprávněn.

56. Pokud jde o toliko hypotetickou povahu uvedených námitek žalobce do zákonnosti a správnosti měření, pak sice platí, že uplatnění zásady oficiality v přestupkovém řízení znamená primárně důkazní břemeno na straně správního orgánu, avšak, jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35: *„Pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal.“* Opačný výklad, který by znamenal, že jakékoliv tvrzení obviněného či jeho zmocněnce by musel dokazovat správní orgán, je pro své absurdní důsledky nepřijatelný, jak výslovně uvedl NSS v rozsudku ze dne 2. 5. 2013, č.j. 3 As 9/2013-35: *„Chybný je také názor stěžovatele, když se domnívá, že nemusí prokazovat jím tvrzené nezákonnosti. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.“* Obecné, spekulativní a účelové námitky je proto nutno již pro tuto jejich povahu odmítnout. Obdobně soud odkazuje na judikaturu správních soudů, kdy tyto obecné námitky o údajném slip efektu vypořádávají shodně jako nadepsaný soud v této věci (obdobně nadepsaný soud ve věci 52 A 34/2014, přičemž NSS tento závěr potvrdil v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č.j. 4 As 63/2015-52), neboť považují za podstatné, že se jedná o nepodložené a pouze spekulativní námitky, které nemohou konkurovat sadě důkazů obsahující důkaz z měření, kdy fotografie vylučuje měření z boku, tedy téměř kolmo na vozovku (viz např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 12. 2017, č.j. 54 A 7/2017 – 64: *„(54) Soud těmito námitkám žalobce nepřisvědčil. Použité zařízení bylo řádně ověřeno Českým metrologickým institutem a splňovalo tedy veškeré požadavky na přesnost měření. Pokud žalobce přesnost měření zpochybňuje na základě tvrzení, že došlo ke slip effectu, je na něm, aby svá tvrzení prokázal. To však žalobce neučinil a neuvedl žádné relevantní okolnosti, které by jeho tvrzení nasvědčovaly. Soud proto naopak shledává jeho námitku za spekulativní a účelovou. Takové je i tvrzení žalobce, že měření bylo nepochybně provedeno z boku, což naplnilo podmínky pro vznik slip effectu. Z fotografií založených ve spise, na nichž je zřetelně patrný i zaměřovací kříž, je totiž více než zřejmé, že měření probíhalo čelem k vozidlu žalobce a nikoliv z boku, jak žalobce tvrdí.“*).
57. K důkazním návrhům žalobce ohledně dokumentu BBC o slip efektu soud uvádí, že tento dokument neprokazuje, že ke slip efektu ve věci žalobce došlo, to žalobce ani netvrdil, proto nebyl důvod tento důkaz provádět.
58. Namítá-li žalobce překročení pravomoci ve vztahu ke stanovení způsobu úhrady pokuty a nákladů řízení, pak není zřejmé, jakým způsobem byl dotčen na svých konkrétních subjektivních veřejných právech. To, že by snad pro něho úhrada v hotovosti mohla být pohodlnější, za takové dotčení, které by pro svou intenzitu požívalo právní ochrany, považovat nelze. Zjevně se v tomto výroku projevilo organizační uspořádání správního orgánu a jeho reálné možnosti přijímat platby od účastníků řízení. Lze poznamenat, že provedení platby na účet správního orgánu je plně transparentní a poskytuje účastníkovi dostatečné záruky, že bude schopen provedení platby prokázat.
59. Ani námitka neoznačení místa měření příslušnými dopravními značkami není důvodná, neboť v době měření (14. 4. 2016) městská police žádnou takovou zákonnou povinnost neměla. Od 1. 8. 2011 již není tato povinnost právní úpravou stanovena /zák. č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o

změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony/. Jak již uvedeno shora, měření bylo prováděno v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, přičemž bylo prokázáno dvěma svědeckými výpověďmi zasahujících strážníků, že zahájení měření bylo v předmětný den nahlášeno příslušnému operačnímu důstojníkovi Policie České republiky. Jako zcela nepřípadný je proto třeba vyhodnotit rovněž odkaz žalobce na rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2009, č.j. 1 Afs 60/2009-119, podle kterého: „V českém právním řádu neexistuje žádný právní základ pro utajené pořizování audiovizuálních nahrávek orgánů veřejné moci pro účely správního trestání, pokud tyto zasahují „do soukromého života“ fyzických osob [článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod] č. 209/1992 Sb. Takovýmto základem není ani § 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004. Důkaz audiovizuální nahrávkou pořízenou v utajení orgánem veřejné moci nebo v souvislosti s činností orgánu veřejné moci je proto v řízení o správním trestání zásadně nepoužitelný.“

60. Tvrzení žalobce o participaci soukromé osoby na měření považuje soud za spekulativní, nebyla ničím podložena, žalobce ji na místě samém neuplatnil, nadto byl průběh měření prokázán výpověďmi svou zasahujících strážníků. Pokud jde o výrobce a certifikaci, pak bylo měřicí zařízení certifikováno k tomu oprávněnou osobou a pro posouzení věci je rozhodné, že bylo řádně ověřeno Českým metrologickým institutem. Za porušení zákonnosti získání důkazu nelze považovat ani to, že byl zaměstnancem společnosti proškolen strážník městské policie. Tyto námitky jsou uplatněny spekulativně ve snaze vyhnout se odpovědnosti za jednoznačně prokázaný přestupek.
61. Postup správního orgánu I stupně, který ve výroku rozhodnutí upřesnil místo spáchání přestupku („ve výjezdu z první zatáčky“) byl v souladu s pokynem žalovaného a vycházel z upřesnění místa přestupku výpověďmi městských strážníků. Podstatné je, že nedošlo k prolomení totožnosti skutku, tedy že se stále jednalo o řízení o témže protiprávním jednání žalobce. Způsob vymezení místa skutku ve výroku rozhodnutí je přitom naprosto dostačující pro nezaměnitelnost přestupku.
62. Pokud jde o právní úpravu, na jejímž základě bylo rozhodováno, pak použité právní předpisy byly uvedeny v záhlaví rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně. Tedy oba správní orgány rozhodovaly podle zák. č. 2000/1990 Sb., o přestupcích v souladu s přechodnými ustanoveními zák. č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zák. č. 250/2016 Sb.“), když podle § 112 odst. 4 cit. zákona, se zahájená řízení dokončí podle stávající právní úpravy. Ust. § 112 odst. 1 cit. zákona přitom zakotvuje posouzení odpovědnosti za přestupek podle nové právní úpravy (zák. č. 250/2016 Sb.) pouze pro případ, že posouzení je pro pachatele příznivější. Případná aplikace ust. § 44 zák. č. 250/2016 Sb. (mimořádné snížení výměry pokuty) však nepřicházela s ohledem na skutkové okolnosti věci vůbec v úvahu, proto správní orgány správně posoudily odpovědnost za přestupek podle zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Pokud šlo o právní úpravu konkrétní skutkové podstaty přestupku a výše sankce zakotvenou v ust. § 125c odst. 1 písm. f) a v § 125c odst. 5 písm. g) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ta zůstala i následnými novelizacemi uvedeného zákona nedotčena. Správní orgány tedy rozhodovaly v souladu s ust. § 7 odst. 1, 2 zákona o přestupcích, podle kterého se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější, přičemž pachateli lze uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Jestliže tedy správní

orgány posuzovaly protiprávní jednání žalobce a v řízení postupovaly v souladu s účinnou právní úpravou uvedenou ve výrocích dotčených rozhodnutí, nebylo nezbytné, aby tento postup explicitně v rozhodnutí objasňovaly (přiměřeně viz rozsudek NSS ze dne 22. 11. 2017, č.j. 1 As 305/2017 – 32). Není tak proto místo pro aplikaci závěru o porušení práva na spravedlivý proces ani není případný judikaturní odkaz žalobce /rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č.j. 7 As 34/2013-29: „V zákoně o přestupcích je tak promítnuta i zásada, podle které je třeba posoudit, zda není nová úprava pro stěžovatele příznivější. Opomenutí správního orgánu či soudu zabývat se tím, není-li nová právní úprava pro pachatele příznivější, představuje zásah do jeho práva na spravedlivý proces (viz Nález Ústavního soudu ze dne 11.7.2007, sp. zn. II. ÚS 192/05, www.nalus.cz).“/, neboť soud se potenciálními příznivějšími účinky novější právní úpravy ve vztahu k žalobci zabýval a tyto vyloučil.

63. K žádosti žalobce o naprostou anonymizaci rozhodnutí na webu NSS se krajský soud nevyjadřuje, neboť se nejedná o žalobní bod podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. (skutkové a právní důvody, pro které žalobce považuje žalované rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné).

Závěr a náklady řízení:

64. Krajský soud dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba nebyla důvodná, a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
65. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení při jednání soudu vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 20. června 2018

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje